

in možato svojih, kakor so se držali kmečki veliki posestniki. Vam je lahko zmagati, ker volite sami, brez meščanov in grajščin. Naj nobeden ne izostane, naj se nobeden potu v Ptuj ne odtegne! Če bi kmetje v tej skupini propali, potem je okrajni zastop popolnoma mestu in meščanom izročen za cela tri leta. Na to meščanje tudi delajo in zato Vam priporočajo može za kandidate, katere imajo povse v svojih rokah. Še enkrat držite se svojih v Vašo lastno korist! Shod volilcev je ob 9. uri zaran v Narodnem domu. Tu naj se zbirajo, da grejo skupno na volišče; lovilo bode se spet hudo, morebiti se bodo celo po sili jemale izkaznice in volilni listki, kakor so to zadnjič skušali. Nič se bati!

Od sv. Jurija ob juž. žel. (Dr. Gustav Ipaviceva svečanost). Št. Jurij se je minuli četrtek, dasi je bil delavnik, dasi vreme in pot po snegu ni bila posebno vabljiva, izvan navadno praznično oblekel; imel je pa tudi uzrok, saj je veljalo enemu njegovih najuzornejših sinov. Že v predvečer so švigale rakete visoko v zrak v raznobarvanej razsvitljavi, oznanjevalje nenavadno svečanost prihodnjega dne. Drugega jutra proti 8. in 9. uri se je ves trg ovil v raznobojne zastave, kočije in drugi vozovi, vozeč tuje in domače, jeli so drdrati po trgu gori in doli, po vseh cestah v trg vodečih opazoval si dolge vrste peš idočih gostov proti trgu. Ob 9. uri začno možnarji pokati in iz zvonika se oglasi veliki zvon ter vabi pobožno ljudstvo k slovesni službi božji, kakor je to le o praznikih navadno. Med tem so se pa pri Nendl-nu zbirali, slavnostni odbor, občinski odbor, učiteljstvo, deputacije raznih društev in drugi veljaki domači in iz Celja, Žavca, Teharjev, Šmarja, Šent-Vida, Ponikve itd., ter šli potem na dom po g. dr. Ipavica, ki je bil v družbi c. kr. namestniškega svetovalca g. Haas-a (poslednji bil je v lepej uradni uniformi) in sodniškega svetovalca g. Luleka iz Celja, ter jih spremljal v cerkev; cerkev se je do gnječe napolnila. Vlč. g. župnik L. Vošnjak služili so sv. mešo, vlč. g. Dragotin Ripšl, tukajšnji rojak, Videmski župnik, in domača dva gospoda Podhostnik in Hribernik so azistrali. Na koru pa so prav izvrstno popevali po slavljenici postavljeno mešo, ki so se je ravno za to svečanost naučili izvanredni mladi tržki gospodje Franc Črnovšek, V. Šuster ter gospe in gospodične C. Vučnikova, Iv. Črnovškova in T. Nendl-nova, pod vodstvom g. Vučnika; na orgle pa je igrala hčerka Vučnikova gospdč. Anika prav precizno med tem ko je še vmesne igre jako svečano spolnjevala Slatinska godba. Cerkevno petje in godba se je močno dopadalo, posebno pa še samospjev gospodične Terezike Nendl-nove. Pozneje je neki tuji gospod kazoč na njo vprašal: Je-li ta tista

gospodična, ki tako vrlo poje? Po sv. meši spremljani od velike množice ljudstva, požarne brambe v uniformah in čeladah, godbe, šli smo v jako okusno okinčano dvorano, gospoda A. Nendl-na. Na vsacem konci dvorane bil je priredjen oder obstavljen s cesarskimi in slovenskimi zastavami in obilnim zelenjem, cesarskimi orli in s podobo presvitl. cesarja i. dr. Na sprednjem odru, kjer sta bila priredjena samo dva prostora, sta ona zavzela, c. kr. namestniški svetovalec g. Haas in odlikovanec g. dr. Ipavice; zadnjega pa godba, sredino pa so zasedle odlične gospé in gospodične in zastopili možki raznih stanov v dragi gosposki suknji in v prazničnem kmečkem „pruštohu“.

(Dalje prihod.)

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Pretečeni teden so po nekod 300letnico Lutrovo obhajali. Luter je bil znani nemški menih, ki je meniško halo sselkel, nuno zapeljal in pouzročil krivo vero lutrovsko. Čeravno je pri nas malo lutrovcev, so Lutra vendar slavili najbolj zagrizeni nemčurji in šulvereinerji. Tako so na Dunaji lutrovski in židovski dijaki pomešani s katoliškimi maloverniki liberalci napravili veliko večerjo s pijančevanjem. Navzoč je pa bil tudi ves odbor nemškega šulvereina. Vršile so se razne napitnice. Nek Sereniyi je hotel v zdravici hvaležno spominjati se našega milega cesarja Franca-Jozefa, ki je lutrovcem veliko verskih svobodščin dovolil. So li sedaj kričali navdušeno hoch? Ne, ampak besedo so govorniku zadušili ropotajoč, sikajoč in žvižgajoč. Ta nemško-liberalna šulvereinska druhal je se toraj drznila najmilejšega cesarja v njegovej državi in glavnem mestu razžaliti. Liberalni listi pa o tem besede ne črhnejo. Toda pomnili bomo to veleizdajsko nesramnost pa šulvereinskim zijakom dveri pokazali. Sedaj vendar vemo, kam pri šulvereinih pes taco moli. Svojega cesarja ne damo na avstrijskih tleh žaliti. — Admiral Pök je odstavljen, na njegovo mesto pride podadmiral Daubleviski, tisti ki je pred Višem (Lisi) italijansko ladijo s svojo tako prekučnil, da je hipoma utonila in 450 italijanskih mornarjev z vojaško kaso vred na dno morja seboj potegnili. — Štajerski namestnik Kübek je šel na kratek odpust na Tirolsko, štajerski Slovenci ne moremo biti z njim zadovoljni, pa tudi z njegovimi glavarji ne; tako namreč nikoli ne pridemo do djanske izpeljave člana XIX. občnih državljanskih osnovnih pravic. Tukaj želimo skorajšnje spremembe. — Ogerski državni zbor hoče postaviti izdelati, da bi se med Kristjani in Judi slobodno ženitovanje vršilo. Magjari mislijo, da jim bo to koristno pa se varajo; Judi se tako ne bodo

pomagjari, pač pa Magjari v judovski mauhe še globljeje zagazili. Minister Tisza še vedno išče bana za Hrvatsko; a Hrvatje so zadovoljni s tem, kako general Ramberg vladari in čakajo mirno tega, kar ima priti, dobro vedo, da njihova pravična reč zmaga. Sava je niže Siska predrila jez in vsa Posavina je poplavljen. V oseške in požegovačke županiji oklicali so zaradi tolovajstev hitri sod.

Vnanje države. Da je prusko-nemški cesarjevič odpotoval na Špansko, to Francoze močno jezi; a zviti Italijani so se v Genovi cesarjeviču precej debelo prilizovali. Od papeža zahteva Bismark, naj bi izgnanje nadškofov Melhersa in Ledohovskega priznal, tega pa Leon XIII. ne stori. — Ruskega carja brat Aleksej snubi staršo hčer grofa Pariškega, sedaj pravega dediča kraljevske krone francoske; to kaže, da se Rusi nameravajo s Francozi zvezati, ako namesto omahljive republike stopi staro krepko kraljestvo. — Ruski minister Giers je obiskal Bismarka, ta mu je do železnice proti šel in ljudje, ki so takrat Bismarka videli, pravijo, da se je močno postaral in oslabil. — Srbski kralj Milan je upornike premagal pa da sedaj grozovito soditi in ljudi streljati, v Zajčaru bili so 3 ustreljeni, med njimi pop Miloje. — Bolgari in Rusi so se porazumeli; knez izvoli vojniškega ministra z dovoljenjem ruskega carja in ruski oficirji ostanejo tri leta v Bolgariji, pa morajo knezu in bolgarskim postavam pokoravati se. — Kitajci in Francozi so se bržčas v Tonkingu že zgrabili, kajti odjenjati neče nobeden od svojih tirjatev.

Za poduk in kratek čas.

Slovenski kmet 1000 let pod nemškim gošpodstvom.

Rustica gens, optima flens, pessima ridens.
Najbolji je kmet, če se solzi, najhujši, če se smeji.

Pregovor nemških grajščakov 16. veka.

1. Nedavno so Slovence šteli ter jih našli 1,300.000, na Štajerskem okolo 400.000. Čudo veliko. Više od 1200 let se nas spominja ne domača, ampak tuja zgodovina pa nam ne poroča nič veselega. Ovi dolgi dolgi čas je kar strašna zima, grozna veriga samih nezgod, nesreč, duševnega in gmotnega propada, narodnega pogina, brezčasne smrti. Doma ne sloga, razprtje, slabost in izdajstvo zraven kuge, pomora, lakote, ognja, povodnji, od zunaj pa strahovito nasilstvo neizprosljivih sovražnikov. Res čudo veliko, da nas še niso iztrebili in uničili: divji Huni, Obri, pesoglavci, sosadni Nemci, zviti Italijani, oholi Madjari, grdi Mogoli, grozni Turki pa drzni nemčurji in brezsrčni nemškutarji izdajalci.

Vkljub tolikim nezgodam še živimo in se iz grobov dvigamo k novemu narodnemu življenju, k zopetnemu gmotnemu in duševnemu napredovanju na narodnej podlagi. Kdo je toraj pri nas tisti močni studenec, ki ga niti 1200-letna suša ni izsahnila? Kdo je tisto drevo, ki ga tisočletne uime niso ugonobile? Kdo tisto zlato, ki pod vekovitim kladivom ni preminelo, ampak čedalje finiše raztezalo se? Morebiti narodno slovensko plemstvo? Tega sploh nismo imeli v pravem pomenu. Imenitnejše in imoviteje rodbine pa nam je uže davno sovražni meč pozobal ali mogočno tujstvo izvabilo in potujčilo. Morebiti narodna duhovščina? Te še pred kratkim ni bilo. Narodno učiteljstvo, meščanstvo? Smo še le ob začetku. Dragoceno, nevkončljivo zlato, neumorno drevo, nevsahljivi studenec slovenskemu narodu je le — pohlevni oratar, slovenski kmet. Ko je drugo uže vse palo, on je se držal; ko je drugod narodna smrt vse pomorila, v njem je še tlela iskrica življenja, in ko je drugo vse bilo izcerpljeno, izropano in potrto, on je še hranil v sebi zakladov, življenja in močij za novo narodno življenje. Nemila 1000letna osoda slovenskega kmeta je za oni čas edina zgodovina Slovencev.

Selitev narodov vrši se od nekdaj in še sedaj ni dokončana. V prazgodovinski dobi preselili so se iz Azije v Evropo najprvje Kelti, Latinci, Grki, Germani ali Nemci in Slovani. To seljevanje vršilo se je od izhoda proti zapadu. Nekaj stotin let pred Kristusom pa so narodi začeli rivati proti izhodu, na kar so zopet od jutrovih krajev pritiskavali proti zahodu Huni, Obri, Mongoli pa Turki. No, in sedaj tišči Nemci na izhod. Med takim seljevanjem in vojskovanjem narodov prišli so Slovani globoko v Evropo, naprej mi Slovenci. Nekateri slovenskih rodbin naselile so se daleč po celem Štajerskem, Avstrijskem, Koroškem, Saleburškem, Tirolskem in celo v Bavarsko do Brezinja (Freising) in v Švico do blizu Ciriha. To se je godilo od l. 520. po Kristusu naprej.

Zgodovina priča, da so drugi narodi v Evropo zvečinoma pri razbijali in priropali. Slovan je prihajal kot miroljuben lovec, ribič, pastir, oratar. Kot svoboden mož pristreljal je Slovenec v naše kraje za zverjadjo, pripasal z živino in prioral s plugom. Zapuščeno zemljo si je vzel v last. Kmalu nastanejo čedne vasnice z občinskimi pašniki in gozdi. Prijazne griče slovenske obsenči zopet blaga vinska trta, po dolinah in poljanah zori zlatoklasa rž, rumena pšenica, ob potokih in rekah zelenijo krasne livade, lepi travniki in po planinah piska in poje slovenski pastir okolo številne živine. Na razvalinah rimske kulture prikaže se nova, narodna, slovenska.

Tega pa ne trpi lagodni sosed, zlasti Nemec ne. Najprvje vderejo k nam Bavarci, za